

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DUMINICAL

Vol. 13 Nr. 36 * Duminică, 30 august 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica a 12-a după Rusalii

Sfânta Evanghelie Matei 19: 16 - 26

În vremea aceea, venind un tânăr la El, I-a zis: Bunule Învățător, ce bine să fac, ca să am viața veșnică? Iar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viață, păzește poruncile. El I-a zis: Care? Iar Iisus a zis: Să nu uci-zi, să nu săvârșești adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Zis-a lui tânărul: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește? Iisus i-a zis: Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săraci-

lor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi. Ci, auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe averi. Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în împărăția cerurilor. Și iarăși zic vouă că mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu. Auzind, ucenicii s-au uimit foarte, zicând: Dar cine poate să se mântuiască? Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință.

Apostolul 1 Corinteni 15: 1 - 11

Fraților, vă aduc aminte Evanghelia pe care v-am binevestit-o, pe care ați și primit-o, întru care și stați, prin care și sunteți mântuiți; cu ce cuvânt v-am binevestit-o – dacă o țineți cu tărie, afară numai dacă n-ați crezut în zadar – Căci v-am dat, întâi de toate, ceea ce și eu am primit, că Hristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi; Și că a fost îngropat și că a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chefa, apoi celor doi-sprezece; În urmă S-a arătat deodată la peste cinci sute de frați, dintre care cei mai mulți trăiesc

până astăzi, iar unii au și adormit; După aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor; Iar la urma tuturor, ca unui născut înainte de vreme, mi S-a arătat și mie. Căci eu sunt cel mai mic dintre apostoli, care nu sunt vrednic să mă numesc apostol, pentru că am prigonit Biserica lui Dumnezeu. Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; și harul Lui care este în mine n-a fost în zadar, ci m-am ostenit mai mult decât ei toți. Dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine. Deci ori eu, ori aceia, așa propovăduim și voi așa ați crezut.

Sinaxar. Duminică 30 august 2020 (Duminica a 12-a după Rusalii): Sfinții Ierarhi Varlaam, Mitropolitul Moldovei și Ioan de la Râșca și Secu, Episcopul Romanului; Sfinții Ierarhi Alexandru, Ioan și Pavel cel Nou, patriarhii Constantinopolului

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.

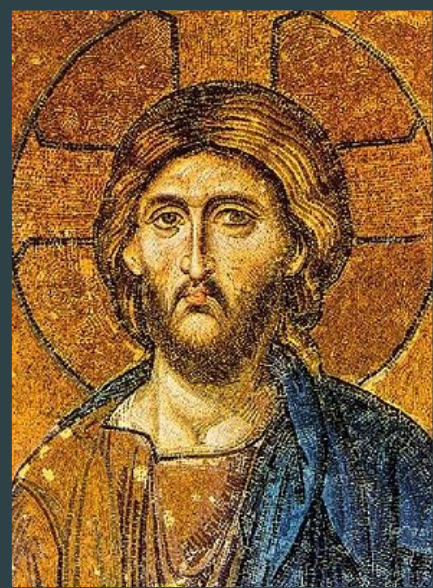
PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060
www.holytrinityphiladelphia.org

Pr. Icon. Stavr. Nicolai BUGA
Paroh

fr.n.buga@gmail.com

Pr. Timotei Avram, Preot Slujitor

ÎN ACEST NUMĂR

Evanghelia & Apostolul	1
Părintele Patriarh Daniel: Predică la Duminica a 12-a după Rusalii	2-3
Înaltpreasfințitul Irineu Pop-Bistriceanu: Desăvârșirea – idealul fiecărei creștin	4-5
Programul bisericii în perioada 30 august - 8 septembrie 2020	5
31 August - Ziua Limbii Române	6

Predică la Duminica a 12-a după Rusalii

Evangelia *Duminicii a XII-a după Rusalii* prezintă întâlnirea dintre un tânăr bogat și Mântuitorul Iisus Hristos, evidențiind o mulțime de învățături duhovnicești pentru viața noastră creștină. Tânărul bogat din Evangelia după Sfântul Evangelist Matei reprezintă pe omul care, deși are o situație materială bună, deși este corect din punct de vedere moral și religios, caută totuși ceva mai mult decât poate să-i ofere averea materială.

Evangelia. El n-a mai întrebat nimic, n-a mai răspuns nimic, nu s-a explicat, ci a plecat. A plecat întristat. Iar Mântuitorul Iisus Hristos îi respectă tăcerea și întristarea lui. Nu-l consolează și nu schimbă sfatul dat lui, pentru că Iisus i-a dat sfatul cel bun, chiar dacă tânărul bogat nu-l putea împlini imediat, ci după o luptă interioară cu el însuși.

După plecarea acestui tânăr bogat, evlavios și moral, dar totuși neputincios în a împlini

sfatul pe care l-a primit, Iisus S-a întors către ucenici și le -a zis: *"Adevărat zic vouă, că un bogat cu greu va intra în Împărăția cerurilor. Și iarăși zic vouă, că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu"* (Matei 19, 23-24). Prin cămilă poate fi înțeles animalul respectiv sau, prin asemănarea termenilor în limba greacă, poate fi înțeleasă o funie: *"Mai ușor trece funia prin urechile acului decât să intre bogatul în Împărăția cerurilor"*. Unii tâlcuitori mai spun că exista în Ierusalim o poartă îngustă numită "Urechile Acului", iar când o cămilă trecea prin această poartă, ea trebuia să îngenuncheze, adică să se aplece mult, întrucât poarta era strâmtă și joasă. Dar, indiferent de interpretarea dată cuvântului cămilă, *Iisus vorbește de o dificultate a bogaților, nu de o imposibilitate totală de a intra în Împărăția cerurilor*. Mirați sau uimiți de aceste cuvinte ale lui Iisus, ucenicii Săi L-au întrebat, zicând: *"Cine poate să se mântuiască?"* (Matei 19, 25). Iar El i-a privit în față. Amănuntul acesta pe care îl evidențiază Evangelia, și anume că Iisus nu doar le-a vorbit, ci *i-a privit în față*, este foarte important. Prin privirea Sa direct în fața ucenicilor, El a voit să fixeze și mai mult în sufletele lor adevărul învățaturii pe care îl rostește prin următoarele cuvinte: *"La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință"* (Matei 19, 26). Când i-a privit pe ucenici în față, Mântuitorul Iisus Hristos a privit și în viitorul acestui tânăr care a primit invitația de a deveni și el ucenic al lui Hristos, pentru că i -a zis: *"Vinde averea ta... și vino și urmează-Mi"* (Matei 19, 21), adică vino și te fă ucenic al Meu.

Evangelia se termină cu o constatare a dificultății intrării celor bogați în Împărăția cerurilor, dar și cu speranță dată de Mântuitorul Iisus Hristos, și anume că adesea ceea ce este cu neputință pentru oameni devine posibilă când ei primesc ajutorul lui Dumnezeu. Ceea ce nu poate face omul prin propriile sale forțe, sau prin propriile sale puteri sufletești, el poate totuși realiza cu ajutorul lui Dumnezeu, cu harul lui Dumnezeu. De aceea, Sfinții Părinți ai Bisericii au văzut în cuvintele Mântuitorului cuvinte de speranță, dar și de cunoaștere a

sfatul pe care l-a primit, Iisus S-a întors către ucenici și le -a zis: *"Adevărat zic vouă, că un bogat cu greu va intra în Împărăția cerurilor. Și iarăși zic vouă, că mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu"* (Matei 19, 23-24). Prin cămilă poate fi înțeles animalul respectiv sau, prin asemănarea termenilor în limba greacă, poate fi înțeleasă o funie: *"Mai ușor trece funia prin urechile acului decât să intre bogatul în Împărăția cerurilor"*. Unii tâlcuitori mai spun că exista în Ierusalim o poartă îngustă numită "Urechile Acului", iar când o cămilă trecea prin această poartă, ea trebuia să îngenuncheze, adică să se aplece mult, întrucât poarta era strâmtă și joasă. Dar, indiferent de interpretarea dată cuvântului cămilă, *Iisus vorbește de o dificultate a bogaților, nu de o imposibilitate totală de a intra în Împărăția cerurilor*. Mirați sau uimiți de aceste cuvinte ale lui Iisus, ucenicii Săi L-au întrebat, zicând: *"Cine poate să se mântuiască?"* (Matei 19, 25). Iar El i-a privit în față. Amănuntul acesta pe care îl evidențiază Evangelia, și anume că Iisus nu doar le-a vorbit, ci *i-a privit în față*, este foarte important. Prin privirea Sa direct în fața ucenicilor, El a voit să fixeze și mai mult în sufletele lor adevărul învățaturii pe care îl rostește prin următoarele cuvinte: *"La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință"* (Matei 19, 26). Când i-a privit pe ucenici în față, Mântuitorul Iisus Hristos a privit și în viitorul acestui tânăr care a primit invitația de a deveni și el ucenic al lui Hristos, pentru că i -a zis: *"Vinde averea ta... și vino și urmează-Mi"* (Matei 19, 21), adică vino și te fă ucenic al Meu.

Evangelia se termină cu o constatare a dificultății intrării celor bogați în Împărăția cerurilor, dar și cu speranță dată de Mântuitorul Iisus Hristos, și anume că adesea ceea ce este cu neputință pentru oameni devine posibilă când ei primesc ajutorul lui Dumnezeu. Ceea ce nu poate face omul prin propriile sale forțe, sau prin propriile sale puteri sufletești, el poate totuși realiza cu ajutorul lui Dumnezeu, cu harul lui Dumnezeu. De aceea, Sfinții Părinți ai Bisericii au văzut în cuvintele Mântuitorului cuvinte de speranță, dar și de cunoaștere a

viitorului tânărului bogat care a plecat întristat. În acest sens, potrivit Tradiției, după o luptă mare cu el însuși, timp de un an, acest tânăr bogat s-a hotărât, în sfârșit, să împlinească sfatul lui Iisus. A vândut averea sa, a împărțit banii săracilor și L-a urmat pe Iisus.

În primul rând învățăm de la acest tânăr bogat, evlavios și moral că totuși *omul, chiar dacă are o situație materială asigurată în lumea aceasta, bunurile materiale limitate și trecătoare nu pot niciodată să-i dea sentimentul împlinirii, al desăvârșirii și nici arvuna vieții veșnice*, pentru că sufletul omului, creat după chipul lui Dumnezeu Cel veșnic și nesfârșit, este în căutare permanentă a lui Dumnezeu Cel veșnic și nesfârșit, Cel netrecător și nelimitat. *E atât de mare sufletul omului, încât nimic din lumea aceasta materială nu-l poate mulțumi pe deplin, nimic din ceea ce este trecător pe pământ nu poate răspunde dorinței lui de viață veșnică. Nimic din ceea ce este limitat nu poate corespunde dorinței lui de iubire nelimitată. Numai Dumnezeu Cel veșnic și nesfârșit în iubirea Sa poate umple sufletul omului cu viață și iubire veșnică.*

Aceasta este adâncimea căutării existențiale din întrebarea tânărului evlavios și bogat: *"Ce bine să fac ca să moștenesc viața veșnică?"* Întrebarea lui era cea mai frumoasă întrebare, nu numai pentru un tânăr, ci pentru orice om. Sfântul Ioan Gură de Aur confirmă această frumusețe unică a întrebării tânărului: *"Ce bine să fac ca să moștenesc viața veșnică?"* când zice: *"Ce folos avem de viața aceasta trecătoare, dacă în timpul ei nu căutăm viața veșnică netrecătoare?"*

O mulțime de tineri astăzi sunt preocupați cum să-și facă o carieră, cum să-și construiască sau să-și cumpere o casă, cum să-și întemeieze o familie trainică, cum să-și asigure o situație materială bună pentru un trai decent. Puțini însă sunt tinerii care își pun întrebarea: *"Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?"* Aceștia puțini sunt tinerii credincioși care știu că mai întâi trebuie să caute Împărăția lui Dumnezeu, iar celelalte se vor adăuga ca binecuvântare de la Dumnezeu în viața lor. De aceea, în Evanghelia după Sfântul Evanghelist Marcu, în capitolul 10, după ce tânărul bogat I-a spus lui Iisus: *"Toate aceste porunci le-am păzit din tinerețile mele"* (Marcu 10, 20), *"Iisus l-a privit cu dragoste"* (cf. Marcu 10, 21). A privit cu drag căutarea lui sinceră, adică dorința lui de a dobândi viața veșnică.

Din Evanghelia de astăzi mai învățăm un alt adevăr fundamental: *că nu este suficient să fii evlavios și credincios, nu e suficient să fii corect în comportamentul tău moral față de oameni, nu e suficient să nu ucizi, să nu desfrânezi, să nu furi, să nu minți sau să nu înșeli, să nu mărturisești strâmb. Nu este suficient să te abții de la rău, ci trebuie să faci și mult bine ca să fii desăvârșit. Iar cel mai mare bine pe care-l putea săvârși acest tânăr bogat față de aproapele său era ajutorarea săracilor, milostenia față de ei.*

Tânărul bogat era un om moral și evlavios, dar zgârcit. Bogatul evlavios și corect din punct de vedere moral era totuși în adâncul inimii *un om zgârcit, prea mult înrobît de avuție și prea puțin darnic*. Iar Mântuitorul Iisus Hristos vrea să îi spună tânărului bogat că va fi desăvârșit numai când va fi și milostiv sau darnic. Din Evanghelia se constată dificultatea omului de a se dezlipi de avuțiile sale limitate și trecătoare, pentru a dobândi daruri cerești netrecătoare, de a renunța la ceva material și trecător, pentru a se uni cu Cineva netrecător, cu Dumnezeu Însuși. Deci, Hristos Domnul ne arată că nu ne putem mântui numai prin evlavie dacă nu suntem și milostivi, mai ales dacă avem multe bunuri materiale. Când nu posedăm bunuri materiale sau bani, milostenia noastră se poate arăta prin cuvântul bun, prin fapta bună, prin sfătuirea bună și mai ales prin rugăciunea pentru altul. Însă, când avem bogății materiale, milostenia se arată mai ales ajutându-i pe cei săraci. De aceea, Biserica nu a dezvoltat în istorie numai Liturgia, ci și Filantropia, adică ajutorarea celor nevoiași atât duhovnicește, cât și material. Tânărul bogat primește de la Iisus *sfatul de a renunța la ceea ce are în jurul lui pentru a dobândi comoară în inima lui și în ceruri. De fapt, toate lucrurile materiale se adună în jurul nostru, dar fapta bună se imprimă în sufletul nostru ca o lumină pe care o purtăm cu noi în veșnicie*. De aceea, Iisus îi cere tânărului bogat să renunțe la ceva și să urmeze pe Cineva. *"Urmează-Mi Mie"* înseamnă *întră în legătură de iubire veșnică cu Dumnezeu Care arată oamenilor iubirea și bunătatea Sa în Hristos Cel Bun și Milostiv*. Vedem aici prefigurarea tainei Bisericii. *"Urmează-Mi Mie"* înseamnă *fă-te ucenic al Meu, intră în comuniune cu Mine și în comunitatea celor care Mă urmează. Mântuitorul îl îndeamnă pe tânăr, de fapt, să devină creștin, împreună cu ucenicii Săi Apostoli*. Ca să fii desăvârșit, trebuie să fii următor lui Hristos, să fii în legătură vie cu Persoana Lui și să fii milostiv ca El, pentru că El este bogăția cea veșnică, nelimitată și netrecătoare. *„Aceasta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis"* (Ioan 17, 3).

Din Evanghelia de astăzi vedem și faptul că *nu este ușoară dobândirea desăvârșirii, că schimbarea în bine înseamnă o luptă cu noi înșine, adesea cu multă întristare. Uneori ne întristăm când Hristos prin Evanghelia ne cheamă să ne schimbăm viața în bine, să dărâmăm idolii lăcomiei și mândriei ascunși în inima noastră și să lăsăm în locul lor să vină lumina și iubirea lui Hristos Cel milostiv*. Dar toate sunt cu puțință celui care caută sincer viața veșnică și cere ajutorul sau harul lui Hristos.

Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute ca prin harul Său să devenim tot mai milostivi, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire. Amin!

† Daniel,
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române
(Sursa: [Ziarul Lumina](#))

Desăvârșirea - idealul fiecărui creștin

În Evanghelia de astăzi, îl vedem pe un tânăr bogat care îl întreabă pe Iisus ce bine trebuie să facă pentru a moșteni viața veșnică.

Când Domnul îi spune să păzească poruncile dumnezeiești, acesta îi zice că le-a împlinit. Cu toate acestea, tânărul nu era mulțumit sufletește pentru că încă nu pornise pe calea spinoasă a desăvârșirii.

La întrebarea tânărului: „Ce îmi mai lipsește?”, Domnul îi răspunde: „Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează Mie” (Mt. 19, 20-21).

De aici se vede clar că numai lepădându-te de lucrurile trecătoare, de patimi și de grijile lumești și urmându-L pe Hristos, poți experimenta nașterea din nou, înnoirea vieții sau desăvârșirea.

Iubiți credincioși,

Sufletul omului, care poartă în el chipul lui Dumnezeu, dorește să se apropie tot mai mult de Dumnezeu, punând în lucrare darurile pe care le-a primit de la Creator. Această năzuință firească îl determină să urce pe scara valorilor morale până ajunge la treapta de sus, numită desăvârșirea creștină.

Creat „după chip”, omul trebuie să devină „asemenea lui Dumnezeu, prin bunătate și prin toate faptele bune”, cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Dumnezeu Însuși, Care a sădit în noi acest dor nestăvilit după curăție, lumină și sfințenie, ne cheamă la desăvârșire când zice: „Fiți sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeuul vostru, sunt sfânt” (Lev. 20, 26).

În Predica de pe munte, Mântuitorul spune: „Fiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru Cel din ceruri desăvârșit este” (Mt. 5, 48). Prin aceste cuvinte, ne arată limpede că ținta sfântă a vieții omenești este desăvârșirea, la care se poate ajunge printr-o strădanie continuă.

Modelul sublim al desăvârșirii morale este Mântuitorul în numele Căruia ne-am botezat și al Cărui nume Îl purtăm: „Pildă v-am dat vouă, ca precum am făcut Eu să faceți și voi” (In. 13, 35). Dacă dorim să câștigăm desăvârșirea, trebuie să trăim asemenea Lui. „Fiți următorii lui Dumnezeu, ca niște copii iubiți” (Efes. 5, 1), îndeamnă Sfântul Apostol Pavel. „Cine zice că rămâne în El (Hristos), dator este, precum a umblat Acela, și el așa să umble” (I In. 2, 6), ne spune Sfântul Apostol Ioan.

Impresionat de acest Model al frumuseții morale, filozoful francez Pascal afirmă: „Iisus Hristos a fost blând, răbdător, plin de iubire, sfânt, sfânt, sfânt, până la Dumnezeu și fără nici un păcat. O, cum a venit El în fața lumii cu minunată măreție!”.

Orice creștin care se străduiește să îplinească voia lui Dumnezeu, fiind ajutat de harul dumnezeiesc, poate urca pe treptele unei vieți plăcute lui Dumnezeu. Un adevărat ucenic însetează mereu după desăvârșire, nu este nicio-

dată mulțumit de sine. Având conștiința nedesăvârșirii, uită binele pe care l-a făcut și dorește să facă mai mult. Bine spune înțeleptul Solomon: „Calea dreptilor e ca zarea dimineții ce se mărește mereu până se face ziua mare” (Pilde 4, 18).

Sfinții Părinți au asemănat desăvârșirea cu scara pe care a văzut-o patriarhul Iacob în vis, la Betel. Din virtute în virtute, creștinul urcă până aproape de Dumnezeu. Sfântul Ioan Scărarul aseamănă desăvârșirea cu o scară formată din 30 de trepte, după numărul celor 30 de ani petrecuți de Mântuitorul până la începutul propovăduirii Sale. E vorba de treptele virtuților, prin care se îmbunătățește viața creștinului și care încep cu lepădarea de sine și sfârșesc cu iubirea, care este „legătura desăvârșirii” (Col. 3, 14).

Adevăratul creștin, chiar dacă are roade duhovnicești, nu e satisfăcut de sine, ci tânjește tot mai mult spre Dumnezeu. Numai printr-o smerenie profundă poate să se înalte tot mai sus și să atingă piscul desăvârșirii.

Despre conștiința acestei stări smerite ne vorbește Patericul. Scrie acolo că Avva Sisoe era pe patul de moarte și fața bătrânului strălucea ca soarele de atâta sfințenie și bunătate. Și zicea el către părinții care erau în chilia sa: „Iată, ceata Proorocilor a venit!”. Peste puțin timp zicea: „Iată, ceata Apostolilor a venit!”. Și apoi părea că vorbește cu cineva și întrebând fiind de aceștia, el a răspuns: „Îngerii s-au apropiat să-mi ia sufletul și eu m-am rugat să mă mai lase puțin, ca să mă pocăiesc”. Auzind aceasta, frații i-au zis: „N-ai trebuință de pocăință, părinte, căci toată viața ai trăit ca un sfânt”. Și le-a zis Avva Sisoe: „Cu adevărat, nu știu să fi pus măcar începutul pocăinței”.

Creștinul evlavios caută să uite mereu cele din urmă, cele ce le-a făcut până acum și își ațintește privirea mereu înainte. El consideră că n-a făcut decât prea puțin pentru desăvârșirea sa, ținta lui fiind încă departe de el. Aceasta îl determină să lucreze „cu frică și cu cutremur” la mântuirea sa (cf. Filip. 2, 12-13). Nimeni, niciodată, oricât bine ar face, nu trebuie să se creadă bun și drept. Cine crede aceasta, înțepenește în drum, se pietrifică, precum s-a făcut stâlp de sare femeia lui Lot care a privit înapoi (Fac. 19, 26).

Trebuie să fim conștienți că desăvârșirea sau sfințenia este darul lui Dumnezeu la care trebuie să adăugăm neconținut conlucrarea noastră (cf. II Pt. 1, 5-7). Tocmai pentru că nu e rodul cuceririlor omenești, ci e darul lui Dumnezeu, desăvârșirea se află la îndemâna tuturor. Singura condiție este disponibilitatea noastră de a stabili cu Hristos o intimitate vitală. Cel ce caută să-L imite pe Hristos în viața și faptele Sale dumnezeiești (cf. I Cor. 11, 1), stăpânindu-și toate pornirile trupului, lepădându-se de toate cele deșarte, înfrumusețându-se cu cele mai alese virtuți, ajunge la o adevărată comuniune cu Hristos.

Împlinind voia lui Dumnezeu, poate ajunge la ceea ce

Sfântul Grigorie de Nyssa numește „unirea cu Hristos, prin predarea noastră Lui, din iubire”.

Acesta e „muntele cel sfânt” al desăvârșirii pe care aflându-te, poți să guști pacea deplină cu Dumnezeu, cu tine însuși și cu semenii.

Dacă spunem lui Dumnezeu cu toată puterea „Da”, dacă ne abandonăm Lui, dacă dorim cu adevărat să-L lăsăm să lucreze în noi, El ne va face sfinți pentru că El e Sfânt (Lev. 19, 2). Trăind Fericiile evanghelice, modelându-ne după chipul lui Hristos, noi putem gusta paradisul încă de pe acest pământ.

Pe scara desăvârșirii creștine nu pot urca cei care nu se leapădă de voia proprie și de idolii patimilor. Printre aceștia se numără tânărul bogat din Evanghelie care, auzind că i se cere să-și dea averea la săraci pentru a urma lui Hristos, s-a întors întristat la casa sa.

Cei ce se preocupă excesiv de cele ale lumii și ale trupului, neglijând sufletul și desăvârșirea lui, își risipesc energia, își complică viața și pierd acest timp de har, dat nouă ca prilej de înălțare spre Dumnezeu.

În schimb, cei care se detașează de plăceri deșarte și de lucruri înșelătoare și merg după Domnul, se umple de har și ajung liberi de orice patimă, liberi de orice pornire rea, liberi de orice zbucium.

Aceasta e starea desăvârșirii care asigură liniște deplină și armonie lăuntrică, pentru că acum viața creștinului desăvârșit „este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Col. 3, 3). Această stare de desăvârșire trebuie să fie idealul fiecărui creștin, precum îndeamnă Sfântul Apostol Petru: „După Sfântul (Hristos) Care v -a chemat, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră” (I Pt. 1, 15).

Iubiții mei,

Când ne rugăm neîncetat, când ne împăcăm cu toți oamenii și traducem iubirea în fapte bune, când rămânem smeriți, umili, când răbdăm în necazuri, când vestim și apărăm adevărul de credință și ne facem datoria unde ne aflăm, putem atinge culmea desăvârșirii.

De aici, sufletul înaripat poate exclama cu Sfântul Apostol Pavel: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2 ,20). Silindu-ne a lumina mintea noastră cu adevărul revelat, hrănindu-ne inima cu harul Sfințelor Taine și înfrumusețându-ne cu florile virtuților, răspundem la chemarea Domnului de a-L urma și, astfel, devenim desăvârșiți.

Acum, sufletul nostru învie împreună cu Hristos, căci, așa cum spune Sfântul Ioan Scărarul, „desăvârșirea este învierea sufletului mai înainte de învierea trupului”.

Avându-L pe Hristos drept țintă și îndreptându-ne spre El dorurile noastre, ne statornicim pe calea binelui și suntem cuprinși în întregime de dragostea Lui. Pentru această desăvârșită comuniune cu Dulcele Iisus, vom primi răsplată de la El, precum ne promite: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi și Noi vom veni la el și Ne vom face locaș la el” (In. 14, 23). Amin.

**IPS Irineu Pop-Bistrițeanul,
Arhiepiscopul Alba-Iuliei**

PROGRAMUL BISERICII în perioada 30 august - 8 septembrie 2020

Duminică 30 august (Duminica a 12-a după Rusalii):

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie
11:00 am - Începe Sunday
School

12:00 pm - Coffee hour
12:30 pm - **Ziua Limbii
Române. Concert de
Muzică Românească**
Invitați:

Mugurel RADU, vioară
Mădălina DĂNILĂ, pian

În program:

Ciprian Porumbescu,
*Balada pentru vioară și
pian.*

Bela Bartok,
*Dansuri românești din
Ardeal.*

Mărti 1 septembrie - Începutul Anului Bisericesc

Duminică 6 septembrie (Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci):

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie
11:00 am - Sunday School
12:00 pm - Coffee hour

Mărti 8 septembrie Nașterea Maicii Domnului:

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Liturghie
12:00 pm - Coffee hour

ZIUA LIMBII ROMÂNE

Limba noastră

de Pr. Alexie Mateevici

Limba noastră-i o comoară
În adâncuri înfundat
Un șirag de piatră rară
Pe moșie revărsată.

Limba noastră-i foc ce arde
Într-un neam, ce fără veste
S-a trezit din somn de moarte
Ca viteazul din poveste.

Limba noastră-i numai cântec,
Doina dorurilor noastre,
Roi de fulgere, ce spintec
Nouri negri, zări albastre.

Limba noastră-i graiul pâinii,
Când de vânt se mișcă vara;
In rostirea ei bătrânii
Cu sudori sfințit-au țara.

Limba noastră-i frunză verde,
Zbuciumul din codrii veșnici,
Nistrul lin, ce-n valuri pierde
Ai luceferilor sfeșnici.

Nu veți plânge-atunci amarnic,
Că vi-i limba prea săracă,
Și-ți vedea, cât îi de darnic
Graiul țării noastre dragă.

Limba noastră-i vechi izvoade.
Povestiri din alte vremuri;
Și citindu-le 'nșirate, –
Te-nfiori adânc și tremuri.

Limba noastră îi aleasă
Să ridice slava-n ceruri,
Să ne spiue-n hram și-acasă
Veșnicele adevăruri.

Limba noastră-i limbă sfântă,
Limba vechilor cazanii,
Care o plâng și care o cântă
Pe la vatra lor țărâanii.

Înviați-vă dar graiul,
Ruginit de multă vreme,
Stergeți slinul, mucegaiul
Al uitării 'n care geme.

Strângeți piatra lucitoare
Ce din soare se aprinde –
Și-ți avea în revărsare
Un potop nou de cuvinte.

Răsări-vă o comoară
În adâncuri înfundată,
Un șirag de piatră rară
Pe moșie revărsată.

Limba românească

de Gheorghe Sion

Mult e dulce și frumoasă
Limba ce-o vorbim,
Altă limbă-armonioasă
Ca ea nu găsim.

Saltă inima-n plăcere
Când o ascultăm,
Și pe buze-aduce miere
Când o cuvântăm.

Românașul o iubește
Ca sufletul său,
Vorbiți, scrieți românește,
Pentru Dumnezeu.

Frați ce-n dulcea Românie
Nașteți și muriți
Și-n lumina ei cea vie
Dulce viețuiți!

De ce limba românească
Să n-o cultivăm?
Au voiți ca să roșească
Țărna ce călcăm?

Limba, țara, vorbe sfinte
La strămoși erau;
Vorbiți, scrieți românește,
Pentru Dumnezeu!

Nu plânge, Maică Românie!

Autor anonim

(Versuri găsite în ranița unui soldat mort în
Războiul de Reîntregire, în toamna anului 1918,
pe Muntele Sorica din Carpații de Curbură)

Nu plânge, Maică Românie,
Că am să mor neîmpărțășit!
Un glonț pornit spre pieptul tău,
Cu pieptul meu eu l-am oprit...

Nu plânge, Maică Românie!
E rândul nostru să luptăm
Și din pământul ce ne arde
Nici o fărâma să nu dăm!

Nu plânge, Maică Românie!
Pentru dreptate noi pierim;
Copiii noștri, peste veacuri,
Onoare ne vor da, o știm!

Nu plânge, Maică Românie!
Adună tot ce-i bun sub soare;
Ne cheamă și pe noi la praznic,
Când România va fi Mare!

Odă limbii române

de Victor Eftimiu

Alcătuire de cuvinte românești
Își văd prin veacuri inedita bogăție...
Întinerind, pe zi ce-mbătrânești,
O, grai din viitor, mărire ție!

Din auroră, magic te-arătai...
Ai preschimbat bordeiele-n palate.
Te văd cum gloriosul drum ți-l tai
În falduri de sonorități catifelate.

Carpatul ți-a fost leagăn și amvon.
Recolte minunate, îți destină
Vestigiul dac și farmecul slavon,
Înfipite-n armătura ta latină.

Călugărul elin și vajnicul cazac
Stambulul și Parisul te-altoiră.
Supreme deveniri în tine zac
Clamori de corn, înfiorări de liră...

Mărire ție, grai de viitor!
Superbe minți se vor scălda în tine...
Ai fost un lac – esti valul curgător
Ești fluviul impetuoaselor destine.